

Bemærkninger til lovforslaget

Forslaget er identisk med et af fremskridtspartiet i maj måned 1976 som ændringsforslag til F 127 af 16. december 1975 (forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af en landsskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v., se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 3175 og 4418 samt tillæg A sp. 2273) stillet ændringsforslag, der dengang blev motiveret således:

»Spørgsmålet om, hvorvidt landsskatteretsafgørelser bør indeholde dissenser og oplysning om, hvor mange af rettens medlemmer der har deltaget i behandlingen af sagen, bør behandles på samme måde som inden for den egentlige retsplejes område. I første omgang foreslås imidlertid en overgangsordning svarende til den, domstolene arbejdede under i perioden, frem til navngivning indførtes ved lov nr. 125 af 10. maj 1958. I landsskatteretssager er det formentlig vigtigere end i næsten nogen anden type af sager, at kendelsen giver udførlige oplysninger om dissens. Dette beror dels på ønskeligheden i at afstive klagerens tillid til systemet, dels på, at det her er særligt væsentligt ved drøftelser af, om kendelserne skal indbringes for landsretten, at der findes udførlige begrundelser for de forskelligartede standpunkter, landsskatterettens medlemmer måtte have taget, ligesom det for behandlingen ved domstolene – hvis medlemmer normalt er uden særlig skatteretlig uddannelse eller kundskaber – er af betydning, at landsskatteretskendelsen er så udførlig som muligt med hensyn til landsskatteretsmedlemmernes synspunkter.«

I det pågældende betækningsbidrag bemærkede fremskridtspartiet, at det er åbenbart,

»at landsskatterettens afdeling for indkomst- og formuebeskatning fungerer dårligt,

at de småapperier, som lovforslaget indeholder, ikke vil hjælpe væsentligt,

at en virkelig klaring på spørgsmålet forudsætter forenkling – helst afskaffelse – af indkomstskattesystemet,

at der må forudses en mangedobling af klagetallet, hvis skattereglerne stadig kompliceres i takt med, at de generationer, som er opdraget til større respektløshed over for myndigheder-

ne, indtægtsmæssigt vokser op i de højere beskatningsprocenters lag, og

at en ordentligt fungerende landsskatteret forudsætter en decentralisering, hvor medarbejderne rykker ud på stedet og får afgjort alle indkomne klager i løbet af højst et par måneder fra sagens modtagelse, jfr. nærmere Juristen 1958, side 592-598.«

Om forløbet af den pågældende sag i folketinget indeholder fremskridtsfolketingsgruppens dagbog følgende optegnelser under 19. maj 1976:

»Landsskatteretten er syg. Derfor har folketinget som en hastesag arbejdet med regeringsforslag til at afstive den.

Fremskridtspartiet fremsatte ændringsforslag. Så vidt ganske ordinært. Men så skete noget usædvanligt. Med Gudme som isbryder fandt VKR-partierne m. fl. pludselig fremskridtsforslagene støtteværdige. Det angik efterprøvelse af skattevæsenets skøn, samt begrundelser og dissenser i landsskatteretsafgørelser.

Det var grus i skatteministerens maskineri. Først forsøgte han at true de andre væk fra Z-placeringen. Der var ikke grænser for, hvor ødelæggende fremskridtsidéerne ville være efter alle sagkyndiges mening.

Da truslerne ikke hjalp, slog ministeren om: så måtte hele forslaget hellere oversomre.

Dermed har fremskridtspartiet til sit skyldregister føjet, at landsskatterettens forhold ikke bliver forbedret i lange tider.

Men socialdemokraterne er gået fri for at lide den tort, at ét af deres forslag afgørende er blevet direkte og åbenlyst præget af fremskridtspartiret-telser.

Noget sådant ville nemlig være det værste, der kunne vederfares gammelpartiministrene. Så helle-re brække to arme på langs.«

Når forslaget nu genfremsættes som et separat forslag, beror det på, at den i kristeligt folkeparti så indflydelsesrige Poul Boeg i Politiken for den 10. oktober 1978 har skrevet følgende artikel:

»I forrige folketingsår blev der stillet flere onsdagsspørgsmål end nogen sinde tidligere, nemlig